

3. Кимитака Мацузоко. Столыпинская реформа и российская агротехническая революция. *Отечественная история*. 1992. №6. С. 194-200.
4. Лобода І. Аграрні відносини на Полтавщині напередодні Жовтневої соціалістичної революції. *Зоря Полтавщини*. 1957. 26 липня.
5. Дубровский С. М. Столыпинская земельная реформа. Москва : Изд-во АН СССР, 1963. 600 с.
6. Якименко М. А. Сорочинська трагедія. Київ : Вид-во політ. літ-ри України, 1990. 126 с.

Чеченко К.О.

*студентка юридичного факультету
Запорізького національного університету, м. Запоріжжя
Науковий керівник: Коломоєць Т.О., д.ю.н., професор*

ВІДОБРАЖЕННЯ ЗАГАЛЬНОПРАВОВИХ ЗАКОНОМІРНОСТЕЙ В ІНСТИТУТІ ОБМЕЖЕНЬ ПРАВ ОСОБИ, УПОВНОВАЖЕНОЇ НА ВИКОНАННЯ ФУНКЦІЙ ДЕРЖАВИ ТА МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Трансформація правової системи і державного механізму у напрямі усунення корупційних інтенцій з професійної діяльності чиновників. Суттєвим результатом таких змін стане підвищення довіри громадян до органів публічної влади, зміцнення їхнього авторитету та пришвидшення темпів соціального розвитку. Українська нація відображає приватний прояв загальної тенденції – забезпечення моніторингу доброчесності у публічно-правовому секторі з постійним вдосконаленням необхідного для цього організаційно-правового інструментарію. У цьому контексті актуалізуються теоретичні доробки з питань дії загальноправових закономірностей в інституті обмежень прав особи, уповноваженої на виконання функцій держави та місцевого самоврядування (далі – ОСОБИ) під час впровадження цих реформ, формулювання нових пропозицій мінімізації корупційних ризиків на практиці, у т. ч. в рамках обмежень прав чиновників та інших інституційних механізмів протидії корупції. Порушеним у цій роботі питанням присвятили свої дослідження О.В. Батанов, В.К. Бердникова, О.О. Дудоров, Д.В. Каменський,

М.І. Козюбра, Т.О. Коломоєць, В.С. Ковальський, О.І. Миколенко, П.М. Рабінович, І.М. Панкевич, О.В. Петришин, Н.М. Пархоменко, М.І. Хавронюк, В.Г. Чорна та ін.

Обмеження (від lat. limes (limitis) означає визначення певних рамок («кордонів», «лімітів») поведінки особи [1], «грань, межа, кордон; утримання у відомих рамках, межах; правило, що обмежує будь-які права, дії; лімітування сфери діяльності, звуження можливостей» [2, с.647-648].

Так, зокрема, О.В. Малько визначає обмеження як «встановлені рамки, в межах яких суб'єкти повинні діяти»; «...як правові стримування протизаконного діяння, що створюють умови для задоволення інтересів контрsub'єктів та публічних інтересів в охороні та захисту» [3, с. 91]. В. П. Камишанський наголошує на тому, що «обмеження не тягнуть вилучення правочинів. Вони стримують уповноважену особу, створюють перешкоди у здійсненні окремих суб'єктивних прав» [4].

Сформульовано авторське визначення «обмеження» - об'єктивно зумовлені, нормативно визначені (публічно-правова регламентація), співмірні ліміти («рамки», «межі», «кордони») поведінки ОСОБИ наділеної для цього владними повноваженнями, спрямованими на забезпечення практичної реалізації та захисту нею публічних інтересів, дотримання яких забезпечується примусовою силою держави.

Ресурс обмеження прав ОСОБИ зумовлюється його принципами як об'єктивно зумовлені, нормативно закріплені основоположні засади визначення меж реалізації прав ОСОБИ, серед яких запропоновано виділити: верховенство права, законодавчу визначеність, історичну зумовленість, цільову співмірність, пріоритетність міжнародно-правових стандартів визначення, недискримінаційність, суспільну обґрунтованість, наукову обґрунтованість, примусову забезпеченість. Їх функції запропоновано розглядати як основні напрями впливу відповідних обмежень на поведінку або ж інтереси ОСОБИ й наділеної для цього публічно-владними повноваженнями, шляхом встановлення, визначення меж її дозволеної поведінки задля забезпечення реалізації та захисту публічного інтересу, до яких віднести: регулятивну, охоронну, превентивну, комунікативну, мотиваційну, виховну, контрольну.

У підсумку доцільно модифікувати науковий базис для сучасної вітчизняної нормотворчості, безпосередньо пов'язаної із визначенням засад обмежень прав ОСОБИ, сформулювавши конкретні пропозиції щодо внесення змін та доповнень до чинного законодавства, зокрема: а) щодо дефініційної визначеності («подарунок», «межі вартості подарунку», «види подарунків», «інша оплачувана діяльність», «уявлення про гостинність», «екс-службовець»); б) кореляції часових меж дій обмежень (щодо обмежень після припинення діяльності, пов'язаної із виконанням функції держави або місцевого самоврядування); в) визначення меж дозволеної «зовнішньої» поведінки зазначеної особи (розмежування професійної публічно-службової діяльності та політичної інституції, господарської діяльності); г) деталізації засад визначеності суб'єктивного аспекту (коло осіб, щодо яких такі обмеження діють, на різних стадіях публічно-службової діяльності); д) уніфікації засад примусового гарантування дії обмежень (в аспекті модифікації деліктних приписів) тощо і як наслідок внесення змін та доповнень до Законів України: «Про Кабінет Міністрів України», «Про державну службу», «Про службу в органах місцевого самоврядування», «Про статус депутатів місцевих рад», «Про запобігання корупції», «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», «Про національну поліцію», Кодексу України про адміністративні правопорушення, Кримінального кодексу України.

Список використаних джерел

1. Словарь иностранных слов. Комлев Н.Г., 2006. URL : <http://rus-yaz.niv.ru/doc/foreign-words-komlev/fc/slovar-203.htm#zag-1269>
2. Великий тлумачний словник української мови / уклад. Гол. Ред В.Т. Бусел, К., Ірпінь: ВТФ «Перун». 2001. 1440 с.
3. Малько А.В. Стимулы и ограничения в праве. 2-е изд., перераб. и доп., науч. М. : Юристъ, 2003. 250 с.
4. Загальна теорія права: Підручник / За заг. ред. М.І. Козюбри. К.: Ваіте, 2015. 392 с.